

[H. Larsen (Bjerre).]

fyldige og oplysende bemærkninger om begge fondes virksomhed, skal jeg ikke trætte det høje ting med at gentage disse; blot vil jeg gerne understrege, at man forventer for finansåret 1961-62 at skulle udbetale 700 000 kr., hvilket er et tydeligt vidnesbyrd om, hvorledes Statens kunstfond nu benyttes på den måde, som det også var hensigten.

Formålet med loven om Statens kunstfond og Eckersberg-Thorvaldsenfondet er derfor, synes jeg, på den smukkeste måde blevet opfyldt. Jeg mener også, at der på grundlag af de resultater, der nu foreligger om virksomheden, bør siges tak for det initiativ, som i sin tid blev taget af den daværende undervisningsminister, i dag den højtærede minister for kulturelle anliggender. Den lange række af smukke kunstværker i offentlige bygninger rundt om i landet står som den bedste motivering for de ændringer i loven, der nu er foreslået, og som yderligere vil gøre det muligt at bringe god kunst ud i hverdagen til glæde og berigelse for det menneskelige sind.

Desværre er det ikke muligt for mig her at vise det høje tings medlemmer eksempler på, hvor smukke kunstværker der er skabt på fundamentet af denne lovgivning, men jeg har alligevel ved en lykkelig tilfældighed fået lidt af en nøgle til at anskueliggøre en ikke ringe del af det, der er sket gennem Statens kunstfond. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere et afsnit fra en artikel i årsskriftet fra Gutenberghus, hvor magister Ejner Johansson netop omtaler virksomheden fra Statens kunstfond. Det siges her:

„De rige midler, der nu sættes ind på at skabe en ny dansk monumentalkunst, er jo både en inspiration og en forpligtelse — fremfor alt skulle de ikke gerne reduceres til at blive en slags understøttelse til kunstnerne. De må bruges som murbrækkere for et nyt syn på den opgave at føre mennesket tilbage til kunsten — eller flytte kunsten ud i hverdagen, hvis man hellere vil sige det på den måde. Men der er uendelig lang vej igen, før dette mål er nået. En væsentlig skavank ved vor måde at tænke på i dag er utvivlsomt, at vi reagerer helt ukunstnerisk på de fleste problemer og

først og fremmest søger at løse dem ud fra effektivitetshensyn, økonomiske vurderinger o. s. v. Der står dog ingen steder skrevet, at disse synspunkter bør have prioritet, endsige at de skulle være særlig fornuftige. I virkeligheden er mennesket måske ikke slet så effektivt og økonomisk et væsen, som det gerne bliver os foregølet. Man har på fornemmelsen, at vi bliver underforsynet med kunstneriske løsninger på problemerne, og at denne underforsyning i det lange løb vil afsætte mærkbare mangelsymptomer. Her kan malerne, billedhuggerne og arkitekterne måske hjælpe os — ikke ved „at smykke“ vor hverdag, men ved at tvinge os kunsten ind på livet med alle dens problemer, skønheder, dens oprør mod vanetænkning og utålsomhed. Dens greb om sjælen, der bringer os til at huske, at vi har en sådan og ikke bare en regnestok i livet.“

De ærede medlemmer kan i øvrigt ved at kigge på de illustrationer, som ledsager denne redegørelse, få et stærkt indtryk af den overordentlig vellykkede udvælgelse, fondet har inspireret til. I denne forbindelse vil jeg gerne give udtryk for oprigtig anerkendelse af den fortjenstfulde indsats, som fondets styrelse har øvet gennem udvælgelsen af kunstværkerne. Med sund sans for den frie kunstneriske udfoldelse er valget af kunstværkerne sket. Det vil ikke være rigtigt at fastsætte bestemte regler for udvælgelse af de kunstværker, som skal nyde godt af fondets virksomhed, og det forekommer mig, at de synlige resultater også er et vidnesbyrd om, at den frie linje, der har været fulgt, så afgjort har været rigtig på alle måder.

Må jeg endvidere give udtryk for anerkendelse af den praksis, som den højtærede minister vil indlede ved administrationen af beløbene efter lovens § 1, stk. 3, hvorved det bliver muligt at yde op til $\frac{3}{4}$ af udgifterne ved anskaffelse af kunstnerisk udsmykning uden for statens ejendomme. Denne bestemmelse er uhyre værdifuld for bestræbelser for at bringe den gode kunst ud midt i hverdagslivet. Der er mange, særlig mindre, kommuner i vort land, som er vejet helt tilbage for udgifterne i forbindelse med udsmykning af f. eks. nye skoler, fordi bestyrelserne i kommunerne simpelt hen har fundet, at det var for dyrt.